

“पाषाणैरिष्टकाभिर्वा बहुकूपा हृहतरा ।
ससोपाना भवेद्वापौ तज्जलं वाप्यमुच्यते ॥
वाप्यं वारि यदि चारं पित्तकतु कफवातहृत् ।
तदेव मिदं कफकतु वातपित्तहरं भवेत् ॥”
अथ कौपस्य लक्षणं गुणाश्च ।
“भूमौ खातोऽल्पविस्तारो गम्भीरो मण्डलाकृतिः ।
बडोऽबडः स कूपः स्यात्तदम्भः कौप्यमुच्यते ॥
कौपं पयो यदि खाडु त्रिदोषघ्नं हिमं लघु ।
तत् चारं कफवातघ्नं दीपनं कफकतु परम् ॥”
अथ चौबस्य लक्षणं गुणाश्च ।
“शिलाकोर्यं स्वयं श्वभं नीलाञ्जनसमोदकम् ।
लतावितानसंक्षुभ्रं चौबस्यमित्यभिधीयते ॥
अश्लदिभिरबहुं यत्तत् चौबस्यमिति चापरे ।
तत्रव्यसुदकं चौबं मुनिभिः सहदाहृतम् ॥
चौबं वद्विकरं नीरं रूचं कफहरं लघु ।
मधुरं पित्ततुदुच्यं पाचनं विशदं स्मृतम् ॥”
अथ पाखलस्य लक्षणं गुणाश्च ।
“अल्पं सरः पल्लवं स्यात् यत्र चन्द्रर्चगे रवौ ।
न तिष्ठति जलं किञ्चित् तत्रचं वारि पाखलम् ॥
पाखलं वार्यभियन्दि गुरु खाडु त्रिदोषकतु ॥”
अथ विकिरस्य जलस्य लक्षणं गुणाश्च ।
“नद्यादिनिकटे भूमिष्या भवेद्वायुकायमयी ।
उद्गायते ततो यत् तज्जलं विकिरं विदुः ॥
विकिरं शीतलं खच्छं निर्दोषं लघु तत् स्मृतम् ।
तुवरं खाडु पित्तघ्नं चारं तत् पित्तलं मनाक् ॥”
अथ कैदारस्य लक्षणं गुणाश्च ।
“कैदारं ज्ञेयसुदृष्टं कैदारं तज्जलं स्मृतम् ।
कैदारं वार्यभियन्दि मधुरं गुरु दोषकतु ॥”
अथ वृश्चिजलस्य लक्षणं गुणाश्च ।
“वार्षिकं तद्वर्षेभ्यं भूमिभूमिहितं जलम् ।
त्रिरात्रसुपितं तत्तु प्रसन्नमण्डतोपमम् ॥”
अथ हेमन्तादिकालविशेषे विहितो जल-
विशेषः ।
“हेमन्ते सारसं तोयं ताडगं वा हितं स्मृतम् ।
हेमन्ते विहितं तोयं शिशिरेऽपि प्रशस्यते ॥
वसन्तयौघयोः कौपं वाप्यं वा नैर्भरं जलम् ।
न देयं वारि नादेयं वसन्तयौघयोर्बुधैः ॥
विषवहनवृक्षाणां पत्रादौर्दुषितं यतः ।
औद्भिदं वान्तरीचं वा कौपं वा प्राट्षि स्मृतम् ॥
शुक्लं शरदि नादेयं नीरमंशुदकं परम् ।
दिवा रविकरैर्जुष्टं निशि शीतकरांशुभिः ॥
त्रेयमंशुदकं नाम क्षिगं दोषघ्नगापहम् ।
अगभियन्दि निर्दोषमान्तरीचजलोपमम् ॥
वर्षं रसायनं मेधं शीतं लघु सुधाघसम् ॥”
रविकरैर्जुष्टमित्युक्ते दिवापदं समस्तदिवस-
प्राप्तयं शीतकरांशुभिर्जुष्टमित्युक्ते निशीतिपदं
समस्तरात्रिप्राप्तयं । अन्यच्च ।
“शरदि खच्छसुदयादगस्थस्याखिलं हिसम् ॥”
उन्नस्युतसु ।
“पौषे वारि सरोजातं माघे तसु तडागजम् ।
फानगुने कूपसम्भतं चैत्रे चौबं हितं मतम् ॥
वैशाखे नैर्भरं नीरं ज्येष्ठे शुक्लं तथौद्भिदम् ।

आघाटे प्रस्यते कौपं आवणे दिवमेव च ॥
भाद्रे कौपं पयः प्रस्यतमाश्विने चौबमेव च ।
कार्तिके मार्गशीर्षे च जलमात्रं प्रशस्यते ॥”
अथ जलस्य गृह्यकालः ।
“भौमानामभ्रवां प्रायो ग्रहणं प्रातरिष्यते ।
शीतलं निर्मलत्वञ्च यत्स्तेषां महान् गुणः ॥”
अथ जलस्य पाने विधिः ।
“अत्यमुपानाम विपच्यतेऽन्न-
मनमुपानाच्च स एव दोषः ।
तस्मान्नरो वद्विविह्वनाय
सुहृन्मुहुंवारि पिबेदभूरि ॥”
अथ शीतलजलपानस्य विधयाः ।
“नूच्छं पित्तोष्णदाहेषु विधे रक्तं मदाद्ये ।
भ्रमे श्वमे विदग्धेऽपि तमके वमथौ तथा ।
जर्हगे रक्तपित्ते च शीतलमभ्रः प्रशस्यते ॥”
अथ तन्निषेधः ।
“पार्श्वशूले प्रतिशयाये वातरोगे गलयहे ।
आधाने स्तिमिते कोष्ठे सद्यः शुद्धौ नवच्वरे ॥
अरुचिग्रहणीगुल्मश्वकासेषु विद्रघौ ।
हृक्कायां स्नेहपाने च शीतासु परिवर्जयेत् ॥”
अथाल्पजलपानस्य विधयाः ।
“अरोचके प्रतिशयाये मन्त्रेऽभौ श्वयथौ चये ।
सुखप्रसेके जठरे कुष्ठे नेत्रामये च्वरे ।
ब्रमे च मधुमेहे च पिबेत् पानीयमल्पकम् ॥”
अथ जलपानस्यावश्यकता ।
“जीवानां जीवनं जीवो जगत् सर्वन्तु तन्मयम् ।
अतोऽबन्ततया सुश्रो न क्वचित् वारि-वार्यते ॥”
हारीतश्च ।
“दृष्ट्वा गरीयसी घोरा सद्यःप्राणविनाशिनी ।
तस्माद्देयं दृष्ट्वापानीयं प्राणधारणम् ॥
दृष्टितो मोहमायाति मोहात् प्राण-चित्तु-
श्चिति ।
अतः सर्वास्वस्थ्यासु न क्वचित् वारि वारयेत् ॥”
अथ प्रशस्तं जलम् ।
“अगन्धमयत्तरसं सुशीतं तर्धनाग्रजम् ।
अच्छं लघु च हृदयश्च तोयं शुण्वदुच्यते ॥”
अथ निन्दितं जलम् ।
“पिच्छिलं क्लमिलं क्लिप्तं पर्यशैवालकर्दमेः ।
विवर्णं विरसं सान्द्रं दुर्गन्धं न हितं जलम् ॥
कलुषं कृन्नमम्भोजपर्यनीलैरेतणादिभिः ।
दुर्हृश्लमसंस्फुटं सौरचान्द्रमसांशुभिः ॥
अनासैवं वार्षिकमपि प्रथमं तच्च भूमिगम् ।
आपत्तं परिहर्षयैवं सर्वदोषप्रकोपयम् ॥
तत् कुर्वातु ज्ञानपानाभ्यां दृष्ट्वाधानोदर-
च्वरान् ।
कासादिमान्दाभिव्यन्दि कङ्कगुण्डादिकांस्तथा ॥”
अथ दुष्टजलस्य निर्दोषीकरणोपायः ।
“निन्दितं चापि पानीयं कथितं सूर्यतापितम् ।
सुपर्णं रजतं लोहं पाषाणं सिकतां रुदम् ॥
भृशं संताप्य निर्जाल्य सप्रधा साधितं तथा ।
कर्पूरजातिपुत्रागपाटलादिसुवासितम् ॥
शुचिचान्द्रपटसावैः सुदजन्तुविवर्जितम् ।

खच्छं कनकसुक्तादौः शुद्धं स्याद्दोषवर्जितम् ॥
पर्णमूलविसगन्धिसुक्ताकनकशैबलेः ।
गोमेदेन च वस्त्रेण कुर्यादसुप्रसादनम् ॥”
अथ पीतस्य जलस्य प्राकावधिः ।
“आमं जलं जीर्यति याममात्रं
तदहमात्रं श्वतशीतलञ्च ।
तदहमात्रं तु श्वतं कटुषां
पयःप्रपाकेऽवधिरेष उक्तः ॥”
इति भावप्रकाशे वारिवर्गः ॥
अथ जले भगवत्पूजाविधिः ।
“उत्तापेऽर्कशुतो जाते शीतलेन सुगन्धिना ।
जलेन पूरिते पाने शीतलसुपवेद्येत् ॥
निद्यार्चाविधिनाभ्यर्च्य सायं सन्ध्यासपास्य च ।
देवं सिंहासने नीत्वा गन्धादिभिरपार्चयेत् ॥
नीराण्य देवं सर्वेभ्यो दत्त्वा तीर्थं भजेत् स्वयम् ।
द्वादश्यासु विशेषेण रात्रौ तोयस्यमर्चयेत् ॥”
तन्वाहात्तं यथा, गारुडे ।
“स्वर्णपानेऽथवा रौप्ये ताम्बे वा मृगमूत्रेऽपि वा ।
तोयस्यं योऽर्चयेद्भक्त्या शालग्रामसमुद्भवम् ॥
चक्राङ्कितं वा भूपाल ! निवृत्ते मधुमाधवे ।
प्रतिमां स महाभागस्तस्य पुण्यमनन्तकम् ॥
थावह्वराधरो लोके थावचन्द्रदिव्यकरौ ।
तावत्स्य कुले कश्चिन्न भवेद्भूप ! नारकी ॥
तस्माज्ज्येष्ठे सदा भूप ! तोयस्यं पूजयेद्हरिम् ।
वीततापी नरस्तिष्ठेद्दयावदाहृतसंभवम् ॥
कृतैः सुशीतलैस्तोयैस्तुलसीदलवासितैः ।
शुचिशुक्रगते काले येऽर्चयेद्यन्ति केशवम् ॥
जलस्यं विविधैः पुष्पैर्मुच्यते यमयातनात् ॥
जलस्यथा यतो विष्णुर्जलप्रायो जलप्रियः ।
तस्माद्दृष्टीये विशेषेण जलस्यं पूजयेद्हरिम् ॥
नीरमध्यस्थितं कृत्वा शालग्रामसमुद्भवम् ।
योऽर्चयेद्भक्त्याभक्ता स भवेत् कुलपावनः ॥
ककिराश्रिगते सूर्ये मिथुनस्य विशेषतः ।
येनाश्चितो हरिर्भक्त्या जलमध्ये महीपते ! ॥
द्वादश्यासु विशेषेण जलस्यं जलप्रायिनम् ।
योऽर्चयेत् कृतं तेन यच्चकोटिशतं सुवि ॥
पाने गन्धादिकं कृत्वा यः क्षिपेद्भङ्गजलम् ।
द्वादश्यां पूजयेद्वाचौ सुक्तिभागी भवेन्नरः ॥”
किञ्च ।
“चनागमे प्रकुर्वन्ति जलस्यं वै जनाह्ननम् ।
ये नरा वृपतिश्चेत् । तेषां वै नरकं भ्रुवम् ॥”
“तथैवात्युष्णसमये कालिन्यादौ विशेषतः ।
सम्यादेयेद्भगवतो जलक्रीडामहोत्सवम् ॥”
इति श्रीहरिभक्तिविलासे १५ विलासः ॥
जलं, त्रि, (जलति आच्छादयति विनाशयति वा
ज्ञानं बुद्धिप्रतिभां वेति । जल + अच् ।) जङ्घः ।
इति मेदिनी । ले. १८॥ (यथा, काशीखण्डे १२.६।६।
“जायाविध्वंसनकरौ जगद्योनिर्जलाविलां ॥”
“जलानां जडानामज्ञानानामित्यर्थः । आधिनेव
कलुषितेव आहतैवेति वा ।” इति तट्टीका ॥
जलकण्टकः, पुं. (जले जातः कण्टकः । कण्टका-
न्वितत्वादेवास्य तथात्वम् ।) शङ्काटः । पानी-